

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROMANTİK KOMEDİLERİN PİRİ NORA EPHRON'UN ARDINDAN...
HARRY SALLY'LE TANIŞINCA

AKSİYON VE AİLE BOYU EĞLENCEYİ KEŞFEDİN!

ŞİMDİ **BLU-RAY™**,
DVD VE VCD'DE!

NEW LINE CINEMA sunabilir CONTRAFILM YAPIM "JOURNEY 2: THE MYSTERIOUS ISLAND" DWAYNE JOHNSON MICHAEL CAINE JOSH HUTCHERSON VANESSA HUDGENS
LUIS GUZMAN ve KRISTIN DAVIS MÜZİK ANDREW LOCKINGTON MONTAJ DAVID RENNIE A.C.E. YAPIM TASARIM BILL BOES GÖRÜNTÜ YÖNETMEN DAVID TATTERSALL R.S.C.
YAPIM SORUMLULARI RICHARD BRENER MICHAEL DISCO SAMUEL J. BROWN MARCUS VISCIDI MICHAEL BOSTICK EVAN TURNER HİKAYE RICHARD OUTTEN ve BRIAN GUNN & MARK GUNN
SENARYO BRIAN GUNN & MARK GUNN YAPIM BEAU FLYNN ve TRIPP VINKSON CHARLOTTE HUGGINS YÖNETMEN BRAD PEYTON

WARNER BROS. PICTURES
A WARNER BROS. ENTERTAINMENT COMPANY

tiglon

© 2012 New Line Productions, Inc. Distributed by Warner Home Video. Tüm hakları saklıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitap.org>

BAŞROLDE OLMAK YA DA OLMAMAK...

ASLINDA HİÇ MESELE DEĞİL!

II DÜNYA SAVAŞI'NDA AKTİF OLARAK GEMİLERDE ASKERLİK YAPMIŞ OĞLUNA MESLEK OLARAK oyunculuğu tavsiye eden bir anne... Annesinin bu teklifini hayli ciddiye alıp oyuncu olmaya karar veren hafif toplu bir genç adam... Ernest Borgnine'in oyunculuk kariyerinin başlangıcıdır bu... Sonra bir drama okulu, mezun olduktan sonra da tiyatro sahnesi... Sahneye ilk çıktığı yıl 1947. 1951'de Los Angeles'a taşınıp filmlerde küçük rollerde oynuyor. 1953'de ilk büyük rolü, bir Fred Zinnemann filmi olan "İnsanlar Yaşadıkça" (From Here To Eternity) ile geliyor. Bu film ve sonrakilerde kötü adam rollerinde görülüyor daha çok. Ve Zinnemann'ın filminden sadece iki yıl sonra da -sıkı durun- Ernest Borgnine, Grace Kelly'nin elinden 'en iyi erkek oyuncu' Oscar'ını alıyor. Yetmiyor, aynı yıl aynı dalda Altın Küre'yi de alıyor. Yani oyuncu olmaya karar verdiğinin 10. yılında Oscar'ı kapıyor Borgnine. Delbert Mann'in yönettiği "Marty" adlı filmi uluslararası bir başarı kazanıyor, en çok da Borgnine'in samimi performansı sayesinde... 34 yaşında annesiyle yaşayan iyi niyetli bir kasap olan Marty'nin, annesini ve onun hayatını ele geçirmeye çalışan bütün önyargılı insanları yıkarak aşka ulaşma çabasını anlatan film 'küçük insanlar'ın 'büyük hikayeler'ine dair en güzel örneklerden biridir...

Borgnine'in kariyeri bu büyük sıçramadan sonra yeni Oscar'lara, Altın Küre'lere açılmıyor belki ama 60'lar, 70'ler ve 80'lerde Borgnine'i bir sürü karakterde yan rollerde izliyoruz. Adını jeneriğinde gördüğümüz her filmde bir çeşit güven telkin eden oyunculardan Ernest Borgnine... Böyle karakter oyuncularını vardır sinemada, yan rollerde harikalar yaratırlar... Başrol fırsatı verildiğindeyse Oscar'lık performans gösterecek kadar iyidirler, tıpkı Borgnine'da olduğu gibi. Ama verilmezse de, o çıkar kendisine açılan alan içinde yine de harikalar yaratır. İçinde olduğu filme çok şey katar, filmi sevmemizde büyük etkisi olur... "İnsanlar Yaşadıkça" da Frank Sinatra'nın başına gelen şeyi üzülmemiz için mesela, Ernest Borgnine mutlaka olmalıydı.

Yeşilçam'da da vardı böyle oyuncular: Münir Özkul mesela... Sonra, Vahi Öz, Ali Şen, Nubar Terziyan, Erol Taş, Kadir Savun, Hulusi Kentmen, Süleyman Turan ve daha nice... Varlıklarıyla içinde oldukları filmle mutlu ve tatminkar bağlar kurmamıza sebep oldular çoğu zaman...

Çağdaş Türk sinemasında da var böyle oyuncular şimdi, dikkat edin... O yüzden sevdiğiniz filmlere bir daha bakın, daha dikkatli bakın, onları göreceksiniz... Başrolde olmasalar da sizinle güçlü bir iletişimleri var onların... Bunun farkına varın ve bu değerli oyunculara henüz hayattayken değerlerini mutlaka teslim edin...

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS LOGO TASARIM: ERKUT TERLİKSİZ HTML UYGULAMA: BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, ALİ ULVİ UYANIK, EBRU ÇELİKTOĞ, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, ELİF TUNCA

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Vahşiler (Savages); Olmak İstedğim Yer (This Must Be The Place);
Bir Mafya Hikayesi (Les Lyonnais); Yaşam Savaşı
(La Guerre Est Déclarée); Cinnet Gecesi (The Incident);
Uyarısız Şiddet: ATM (ATM); Tımarhane (Greystone Park).

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, 95 yaşında hayatını kaybeden büyük aktör
Ernest Borgnine'a saygı ve sevgilerini sunuyor bu hafta....

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Modern romantik komedilerin şahıyla Nora Ephron'u anıyoruz: "Harry
Sally'le Tanışınca" (When Harry Met Sally...)... Burak Göral imzasıyla.

26 AİLE OYUNU

Düşmanı Korurken (Safe House); Yangın Var;
Kevin Hakkında Konuşmalıyız (We Need To Talk About Kevin).

32 SAPIK

Ümit Ünal'a kulak veriyoruz; Portakal'da tam isabet;
Hollywood'un Kadir Savun'una veda; Saraybosna'da heyecan var;
Oliver Stone'u anlamak... Olkan Özyurt imzasıyla.

VAHŞİLER

ORİJİNAL ADI Savages

YÖNETMEN Oliver Stone

OYUNCULAR Blake Lively,

Taylor Kitsch, Aaron Johnson,

Benicio Del Toro, John Travolta,

Salma Hayek, Demián Bichir,

Diego Cataño, Emile Hirsch,

Shea Whigham, Sandra Echeverría

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 130 dk.

DAĞITIM UIP

"Vahşiler"den "Katil Doğanlar" gibi hınzır bir suç gerilimi bekleyenler varsa, yalamak üzere avuçlarını hazırlasalar iyi ederler. Kötü değilse de, bu, Oliver Stone'un sinemasal kimliğiyle pek bağdaşan bir film değil!

OLIVER STONE KADAR HAYRANLARININ BEKLENTİLERİNİ SON YILLARDA BOŞA çıkaran bir başka yönetmen daha herhalde olmadı. Yaptıklarını yapacaklarının teminatı gibi gösteren bir yönetmen olarak ona güvenenleri son dönemde hep yüz üstü bıraktı. "Borsa: Para Asla Uyumaz"dan (Wall Street: Money Never Sleeps) "Borsa" (Wall Street) kadar sağlam bir kapitalizm eleştirisi bekleyenler, "Bush"tan (W.) "Kapanmayan Dosya" (JFK) veya "Nixon" kadar derinlikli bir politik taşlama çıkacağını sananlar, "Dünya Ticaret Merkezi"nden (World Trade Center) "Salvador" kadar acımasız bir dış politika yergisi doğacağını umanlar ne yazık ki her birinden sonra soğuk birer bardak su içtiler. "Vahşiler"den de "Katil Doğanlar" (Natural Born Killers) ve hatta "Kaybedenler" (U Turn) gibi hınzır ve cesur bir aksiyon/suç/gerilim kırması bekleyenler varsa, yalamak üzere avuçlarını hazırlasalar iyi ederler. "Vahşiler" kesinlikle kötü bir film değil belki ama Oliver Stone'un kimliğini artık yitirdiğini ve bundan sonra bulsa da o kimliğin hükümsüzlüğe mahkum olacağını haberleyen bir film.

Chon (Kitsch) ve Ben (Johnson), en kaliteli tohumlardan ürettikleri uyuşturucuyu piyasaya sürerek kendilerine servet edinmiş iki genç adam. Hayatlarındaki ortak payda güzeller güzeli Ophelia (Lively); kısaca O. Birbirlerine çok düşkün Chon ve Ben, tutkuyla bağlı oldukları bu kıza karşı da sevgilerini paylaşıyorlar. Meksika'nın güçlü ve acımasız uyuşturucu kartellerinden birinin yaptığı teklifi reddetmeleri hayatlarının hatası oluyor ve aralarındaki aşk üçgeninin hipotenüsü güzeller güzeli O kaçırılıyor. İki kafadar 'hayat arkadaşlarını' kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye atacakları bir kumpasa gözü kapalı atlamaktan çekinmiyor.

"Bu hikayeyi size anlatıyorum diye, bu, sonunda ölmeyeceğim anlamına gelmiyor." O'nun iç sesinin rehberliğinde, umut vadeden, Tarantino'vari bir girizgahla başlayan film, birkaç parlak anına karşın, adım adım sıradanlaşıyor ve

ancak bugün ergen bir sinemacının başvurabileceği 'yaratıcılıkta' bir finalle de noktalanıyor. Arada Oliver Stone'a dair bir şey görebilen varsa, aman dikkat etsin, Elena'nın (Hayek) önderlik ettiği acımasız çete onun da gözünü oyabilir!

Don Winslow'un romanından bizzat yazarın kendisiyle birlikte senarist Shane Salerno ve Oliver Stone tarafından uyarlanan senaryo, Steven Soderbergh'in 2000 yılında çektiği "Trafik" (Traffic) ile 2001 imzalı Ted Demme filmi "Beyaz Şeytan" (Blow) arasında sıkışıp kalıyor. Benicio Del Toro'nun varlığı, kocasından boşalan koltuğa oturmak zorunda kalan mafya anası karakteri Elena ve parçalı öykü akışı ilkini, uyuşturucu yapımı ve pazarlanmasına dair detaylı yöntemler ise akla ister istemez ikincisini getiriyor. "Vahşiler" in onlardan ayrılan yönü, O'nun kaçırılışıyla birlikte rotasını çeşitli komplo ve ihanetlerin cirit attığı bir rehine kurtarma operasyonuna çevirmesi oluyor. Gelgelelim, neresinden tutarsanız tutun, "Vahşiler", Oliver Stone gibi 'usta' addettiğimiz bir yönetmeni neden cezbettığı muamma olan bir öyküye sahip.

Filmin olumlu yanlarından biri karakterlerinin renkliliği. Nitekim filmi izlenir kılan şeylerin başında bu karakter yapılandırması geliyor. Her biri iyicil ve kötücül yönleriyle gösterilen bu karakterler galerisinde ruhani Ben ile hayvani Chon ve arzu nesneleri O arasındaki 'sıradışı' ilişki ilk elde dikkat çekiyor. Onların rüşvetle her işlerini gördürdükleri riyakar federal ajan Dennis (Travolta), filmin 'kötüleri' mafya anası Elena ve sağ kolu Lado (Del Toro) izlemesi cazip özelliklerle donatılmışlar. Zaman zaman yazılmış lezzetli diyaloglar da saman alevi gibi parlayınca "Vahşiler" hiç değilse sıkıcı bir film olmaktan çıkıyor. Fakat iş bu karakterlerin çeneyi bırakıp eyleme geçmesine gelince, film orada tökezlemeye başlıyor. Ne Ben ve Chon'un kurtarma operasyonunda ne de kötü adamların sürekli saf değiştirmeleri, iki taraflı oynamalarında ilgi çekici bir yan bulabilmek mümkün. Öyküde her dakika beklenmedik bir

Lezzetli diyaloglar
saman alevi gibi
parlayınca, "Vahşiler"
sıkıcı bir film olmaktan
çıktır. Fakat iş bu
karakterlerin eyleme
geçmesine gelince, film
oralarda tökezliyor.

İlişki açığa çıkıyor ama bir filmin entrikası sırf bu şekilde ancak bir yere kadar cazibe barındırabilir. Nitekim, dakikalar aktıkça, film cazibesini yavaş yavaş yitiriyor. Lafı senaryoya getirmişken... Özgeçmişinde "Yaralı Yüz" (Scarface) gibi uyuşturucu mafyasına dair gelmiş geçmiş en 'baba' senaryolardan biri olan bir adam için "Vahşiler" biraz vasat kalmıyor mu?

Oliver Stone sinemasında hızlı ve akıcı kurgu her zaman öykü ritminde belirleyici unsur olmuştur. Burada da sürükleyicilik konusunda pek sıkıntı göze çarpmıyor. Buna renk paletinin hayli cıvılcı olduğu bir görüntü yönetimi de eklenince, "Vahşiler"i izlemek zaman zaman 'kafa yapıcı' bir sinema deneyimine dönüşüyor.

Usta yönetmenin oyuncu yönetimi de hiçbir zaman belli bir çitanın altına düşmez. "Vahşiler"de oyunculuk namına manzara-i

umumiye göz tırmalıyıcı bir seviyede değil. Üç genç oyuncu Lively, Kitsch ve Johnson sırtıtmıyorlar. Lakin esas başarı, giyindikleri karakterlerde gerçekçilik ile karikatür arasında ince bir çizgide düşmeden yürümeyi beceren yan kadronun. Travolta'dan Del Toro'ya, Hayek'ten Bichir'e bu yan kadro sözbirliği etmişçesine hınzır performanslar sergiliyorlar.

Film, O'nun insanın içindeki şiddete ve filmin adına vurgu yapan iç sesiyle noktayı koyuyor. Ne yazık ki o ana kadar izlediklerimiz o kadar zihin açıcı olmayınca, O'nun koyduğu bu son nokta da havada kalıyor. [1]

👉 Benicio Del Toro, karakterini kimi parlak nüanslarla süsleyerek düşük kalite kenevirden de iyi 'mal' üretilebileceğini kanıtıyor.

👉 El Azul'un avukatı Chad'in Lado tarafından öldürülmesi gibi öyküde tam olarak neye hizmet ettiği anlaşılamayan bir iki gereksiz sahne var.

ARKA PENCERE İFTİHARLA SUNAR!

2011 SİNEMA YILLIĞI
İKİ KAPAK SEÇENEĞİ İLE TÜM KİTAPÇILARDA!

OLMAK İSTEDİĞİM YER

TALYAN SİNEMASININ BİR TÜRLÜ SİLKİNEMEYEN BUGÜNÜ İÇİNDEKİ AYRIKSI

isimlerden biri Paolo Sorrentino. Özellikle Oscar adayı da olan 2008 yapımı "Il Divo"yla (Il Divo: La Spettacolare Vita Di Giulio Andreotti) rüşünü ispat eden, sonrası için İtalyanları umutlandıran yönetmen, prömiyerini geçen yılki Cannes Film Festivali'nde yapan "Olmak İstedğim Yer"le umutları boşa çıkarmasa da, başyapıtı için biraz daha beklemek gerektiğini gösteren bir performansla ulaşıyor.

Başlarda biraz Ozzy Osbourne'u hatırlatan, ama sonrasında The Cure'un lideri Robert Smith'ten esinlendiği netleşen eski bir rock (post-punk) yıldızının peşine takılıyor hikaye, her ne kadar Robert Smith halen bir yıldızsa ve üretmeyi sürdürüyorsa da... İtfaiyeci karısıyla yaşayan, Dublin'deki devasa malikanesinde sıkıntıdan patlayan adamımız, babasının ölüm döşeğinde olduğunu öğrenince, anayurduna, yani Amerika'ya doğru yollanıyor. Uçak korkusu yüzünden gemiyle gittiği için babasının cenazesine yetişebiliyor ancak. Yahudi olduğu halde dinle pek bağlantısı kalmamış rock yıldızı, vasiyeti üzerine babasını toplama kampında aşağılayan Nazinin izini sürmeye başlıyor...

Talking Heads'in efsane albümü "Speaking In Tongues"ın lokomotif şarkılarından "This Must Be The Place (Naive Melody)"yi kendine isim olarak alan bu film, ikinci bölümdeki temel izlek olan 'Nazi avı'nı bir kenara koyarsak, kalabalıklar içinden uzaklaşıp yalnızlaşan ve adeta bir 'uzaylı' gibi hayatını sürdüren başkarakterin yabancılaşmasını başarıyla yansıtıyor beyazperdeye. Sean Penn'in bir an olsun teklemeyen, devamlılık konusunda dersler içeren kompozisyon çalışmasıyla da değerlendirilen yapım, karakterin geçmişinden gelen kimi günahları ya da hataları da onun ruhuna yapııştırıyor, ki buradan yola çıkarak kendisini hayatın arka planına çekmesini çok daha iyi anlayabiliyoruz.

Cheyenne adlı rock yıldızının 'amaçsızlığı'nı törpüleyip kendine bir amaç edinme ihtiyacının bir uzantısı gibi duruyor buradaki hikaye, özellikle de

Nazi meselesi. Çok uzun yıllar boyunca amaçsız yaşamış olan kahramanımız, babasının vasiyetini de bir 'umut kırıntısı' olarak benimsiyor, kendisini 'açabilecek' bir araç gibi görüyor. Yoksa, ne Yahudi öğretileri ne de 'intikam' onu motive eden unsurlar olarak öne çıkıyor. Her şey, elinde tekerlekli valizle 'yer'ini arayan Cheyenne'in hayatını anlamlandırma çabasının bir yansıması sadece. Bu yolda önüne çıkan karakterler de onun 'yeni' bir rota belirlemesine yardımcı oluyor. Bir 'hedef'i var artık ve yabancılaşmasının önüne geçebilecek tek şey de bu gibi duruyor.

Epeyce zorlayarak bir 'gönderme'ye kapı açmayı denediğimizde, Cheyenne'in varoluşsal yolculuğunu Albert Camus'nün "Yabancı"sındaki (L'Étranger) Meursault karakterinin durumuna benzetebiliriz. Hatta göndermeyi katmerleyerek, Robert Smith'i hatırlatan karakterin, Camus'nün romanından esinlenen The Cure şarkısı "Killing An Arab"ı yaşadığını bile söyleyebiliriz. Tabii, Cheyenne'in serüveni belli bir noktadan sonra 'durmak'tan 'hareketlenme'ye evrilerek romandan ayrılıyor, ama sorgulamaktan uzak görüntüsüyle kafamızda soru işaretleri de yaratmıyor değil. Tıpkı Mersault gibi, iradesi dışında gelişen olayların içine 'kendiliğinden' dahil oluyor Cheyenne, sonuçlarını pek de hesaba katmadan.

Paolo Sorrentino, görsel ve işitsel derinliğin yanı sıra, düşünsel derinliğin de peşine takıldığı "Olmak İstedğim Yer"le, 'eksik' de olsa bir şeyler söylemeyi başarıyor. Bu yol (yolculuk) hikayesinde, örnek aldığını düşündüğümüz filmlerden "Paris, Texas"ın başrol oyuncusu Harry Dean Stanton'a da küçük bir parantez açıyor. Travis'in yabancılaşmasıyla Cheyenne'inkini örtüştürüyor adeta. Sonuçta istediği (istediğimiz) yere ulaşamıyor belki, ama ardında takip edilebilir bir iz bırakmayı başarıyor. Takip edersiniz etmezsiniz, o size kalmış...

Filme adını veren şarkının Talking Heads'in beyni David Byrne tarafından seslendirildiği sahneye bayıldığımızı söyleyelim.

Judd Hirsch tarafından canlandırılan Nazi avcısı 'Mordecai Midler'in karikatür düzeyinde kaldığı aşık.

ORJİNAL ADI This Must Be The Place

YÖNETMEN Paolo Sorrentino

UYUNCULAR Sean Penn,

Frances McDormand, Judd Hirsch, Eve Hewson, Kerry Condon, Harry Dean Stanton, Joyce Van Patten, David Byrne, Olwen Fouéré, Shea Whigham, Liron Levo, Simon Delaney, Heinz Lieven, Grant Goodman, Sam Keeley

YAPIM 2011 İtalya-Fransa-İrlanda

SÜRE 118 dk.

DAĞITIM Tiglon (Filma Ltd.)

Talking Heads'in vaktiyle dillere marş olmuş şarkısını çıkış noktası olarak alan film, Sean Penn'in Robert Smith'vari kompozisyon çalışmasıyla parlıyor.

BİR MAFYA HİKAYESİ

HAYDUTLAR YARAMAZ ÇOCUKLARDIR ÖNCE. ERGENLİKTE UFAK SOYGUNLARLA başlayıp yoksul ailelere sahip olmalarındaki adaletsizliğe kafa tutarlar.

Hapishaneyle, berbat polislerle, gardiyanlarla tanışıp her şekilde yıpranırlar... Dışarı çıktıklarında, büyük soygunlara girişip başlara 'bela' kesilirler. İş kendi çetelerini kurmaya, başka yasa dışı alanlardan para kazanmaya, şiddet uygulamaya ve 'raconu kesmeye' geldiğinde gangsterlik yılları başlamıştır. Dürüst olmak, fazla konuşmamak, yolundan asla sapmamak gibi baba öğütleri, yerlerini, asla soru sormamak, sorgulamamak ve yakalandığında 'ötmemek' gibi kesin kurallara bırakır... Çeteleşme, mafya türü örgütlenmeye dönüştüğünde ise, 'ahtapotun kolları' ortaya çıkar, geriye dönülemez anlaşmalara imza atılır; olaylara, politikacılar, bürokratlar, din adamları ve benzeri güçlü aktörler girer vs. Bundan sonrasını, "Baba" (The Godfather) üçlemesiyle Francis Ford Coppola didikledi.

"Bir Mafya Hikayesi"nin ilgi alanı, ne pahasına olursa olsun sadakat yeminini bozmayan dostların kurduğu ve banka, postane gibi büyük sayılabilecek soygunlar dışında istigal alanlarına girmemeye çalışan bir çetenin hikayesi. Adı, "Lyon Çetesi". Çetenin, özellikle 1970'lerin ilk yarısında yasa adamlarına kök söktürmüş reisi, Çingene halkından biri olan Edmond Vidal'in yazdığı kitaptan uyarlanmış. Bir oyuncu olan ve ilginçtir, "Gangsterler" (Gangsters, 2002), "Adaletin Merkezi" (36 Quai Des Orfèvres, 2004), "MR 73" (2008) adlarında üç adet suç dramı/aksiyon yönetmiş Olivier Marchal, dördüncü uzun metraj çalışmasında da türün dışına çıkmamış. Ancak bu biraz daha farklı; genel hatları ve öykü yapısı 70'lerin Fransız suç filmlerine yakın.

Şüphe yok ki, hepimiz gangsterlerle iç içeyiz, onlar içimizden birileri, örnek aile reisi, baba, eş, dost... Onların kendi içinde işleyen düzenlerini tek şey bozabiliyor: İhanet! Gerektiğinde 'en acımasız gangster çetesi' olabilen devlet güçleri de, içlerinden birinin 'zayıf halka' özelliğini tespit ettiğinde tümünü domino taşları gibi devirebiliyor.

Momon Vidal (Gérard Lanvin), emekli olup gençlik aşkı karısı, çocukları ve torunlarıyla huzur dolu günler geçiriyorken, hayatındaki en büyük dostu, ancak yıllar önce yolları ayrılmış Serge Suttel'in (Tchéky Karyo) yakalanıp kodese tıklandığı haberiyle yeniden suçun içine çekiliyor. Hikaye de, eski gangster Momon'un, oyuna agresif giren sert gençlerin teşvikiyle Serge'yi kaçırmasıyla içine çekildiği bataklıktan, yıllar önce uğradığı ihanetin sorumlusunu da öğrenerek çıkıp çıkmayacağı sorusuyla ve 'geriye dönüşler'le ilerliyor.

Seyircinin kafasını karıştırmayan ve dramatik kurgusu sorunsuz hikaye, aslında, kesintiye uğramış bir dostluk, bir kader ortaklığını anlatıyor. Çocukluklarından başlayarak güvene dayalı bir ilişki geliştirmiş bu iki yakın arkadaş gangsterlik yapıyorlar fakat başka meslek sahibi de olabilirlerdi; dolayısıyla filmi bu çizgi üzerinden okumak doğru olacak.

Her ne kadar 70'li yıllar tadında olsa da, ne Jean Gabin gibi bilge polisler, ne Alain Delon gibi yakışıklı soyguncular, ne Jean-Paul Belmondo gibi sempatik serseriler, ne de Jean-Louis Trintignant gibi tehlikeli ama çekici suçlular söz konusu. Çok sert adamların sert yöntemleri ve gerçeklikten taviz vermeyen bir fiziksel / psikolojik şiddet filmin tonunu belirlemiş. İşte bu nedenle de, ihanet eden bir gangsterin onursuz olarak damgalanıp asla affedilmeyeceğini adamakıllı öğreniyoruz. Dostluğun kalbi 'güven' duygusunda atıyor. Güven biterse kalp duruyor, dostluk bitiyor.

Tabii ki bu suç dünyası erkeklerin egemenliğinde; kadınlar, çoğunlukla üzülen ya da bizzat şiddetin objesi olan eşler, anneler... Momon'un hâlâ 'âşık olduğu' karısı hariç güçlü bir kadın karakterin olmamasının rahatsız edici olduğu notunu düşmek gerek.

Bu bir oyuncunun filmi aynı zamanda... Gérard Lanvin, yüzde yüz 'karizmatik'!

Erwann Kermorvant, orkestra için bestelediği müzikle öykülemeye önemli oranda katkıda bulunuyor.

Tchéky Karyo ve karakteri Serge biraz gölgede kalmış; ağırlığı arttırılabildi.

ORIJİNAL ADI Les Lyonnais
YÖNETMEN Olivier Marchal
OYUNCULAR Gérard Lanvin, Tchéky Karyo, Daniel Duval, Dimitri Storoge, Patrick Catalifo, François Levantal, Francis Renaud
YAPIM 2011 Fransa-Belçika
SÜRE 102 dk.
DAĞITIM Tiglon (Calinos)

Seyircinin kafasını karıştırmayan ve dramatik kurgusu sorunsuz hikaye, kesintiye uğramış bir dostluğu, bir kader ortaklığını anlatıyor.

YAŞAM SAVAŞI

ORJİNAL ADI La Guerre Est Déclarée

YÖNETMEN Valérie Donzelli

OYUNCULAR Valéri Donzelli,

Jérémie Elkaim, Frédéric Pierrot

YAPIM 2011 Fransa

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

Duygu sömürüsüne çok
açık bir konuyu bu
kadar varoluşçu bir
şekle bürümesi filmin
en büyük özelliği.

İLK GÖRÜŞTE BİRBİRLERİNE ÂŞIK OLUP BEBEK SAHİBİ OLAN MUTLU BİR ÇİFT portresi, başlangıçta akla “Aramızda Bebek Var”ı (Un Heureux Événement) getiriyor.

Roméo ve Juliette ilk tanıştıklarında ilişkilerinin Shakespeare’in trajedisine dönüşmemesi konusunda espri yapıyor ama oğulları Adam’ın birkaç yıl sonraki beklenmedik rahatsızlığı bu romantik başlangıcı bir drama çeviriyor. Donzelli ve Elkaim çifti, Adam’ın tümöre yakalanışını ve her safhasında ebeveyn olarak yaşadıklarını birlikte yazdıkları senaryoda usturuşlu bir tarzla ele alıyor. O sıralarda ABD’nin Irak’a girişi nasıl bir savaş ilanıysa, Roméo ve Juliette de hastalığa karşı savaş ilan edip silahlarını kuşanıyor.

Amansız hastalıkları işleyen filmler bir anda duygu sömürüsüne dönüşüp seyircinin üzerine ağır bir duygusal yükleyebilir. Pek çok insan için bu konular yekten itici ve moral bozucudur, hayatın kötü sürprizleriyle bir de sinema salonunda yüz yüze gelmenin cazibeli bir tarafı yoktur. Ama “Yaşam Savaşı” bu handikabı

rahatlıkla aşıyor. İşler ne kadar kötüye gitse de, mizah kırıntılarıyla ağır havayı dağıtıp seyirciye nefes aldırıyor. Her ikisi de Adam’a olan sorumluluklarını sonuna kadar elden bırakmıyor. İlk başta hissettikleri çaresizliği ve “Neden biz?” gibi cevabı olmayan soruları hemen bir kenara bırakıp yaşamlarını Adam’ın tedavisine göre şekillendiriyorlar. Yaşamın zengin olasılıkları içinde böyle beklenmedik, kötücül ve nedensiz bir olayla çok genç yaşta karşılaşmalarına rağmen sıkı birer savaşıya dönüşüyorlar.

Donzelli, filmi zaman zaman bir dış sese emanet ederek, hem hikayeyi ekonomik şekilde anlatıyor hem de Yeni Dalga yönetmenlerine saygı duruşunda bulunuyor. Sade, içten ve gerçekçi tavrını filminin her karesine nakşedip “Aslolan hayattır” düsturunu asla elden bırakmıyor. [A]

Hikayenin gerçek hayattaki karşılığını bizzat yaşamış olmaları hem Donzelli’nin hem de Elkaim’in oyunculuğunu yükseltiyor.

Roméo ve Juliette’in ilişkisindeki kopmayı birkaç cümleyle geçiştirmesi, filmin tek olumsuz tarafı.

"Emek"çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

siyad

Sinema Yazarları Derneği

CİNNET GECESESİ

BİR AKIL HASTANESİNDE ÇALIŞMAK BİLE BİRÇOĞUMUZA YETERİNCE ÜRKÜTÜCÜ gelebilir. Bir de içeride kilitli kalmak, ne korkulu sahnelere gebedir!

Öyle olmalı ki, aynı hafta vizyona giren iki gerilim filminin mekanı da tımarhane. "Cinnet Gecesi" aynı zamanda haftanın kahramanı rock'çu olan iki filminden de biri ya, o konuda pek bir ortaklık aramaya gerek yok. En fazla, bir yaratıcılık sıkıntısının sinema dünyasını sardığı sonucu çıkarılır ki, bu zaten epeydir sır değil.

"Cinnet Gecesi"nde kapalı mekan gerilim filmlerinden beklenecek çok şey var. Bir rock grubunun elemanları, tamamlamadıkları albümlerini desteklemek ve geçinmek için aynı akıl hastanesinde çalışır. Her grup gibi kavgalar etseler de huzursuz bir hayatları olduğu söylenemez. Hani, rock'çu olmalarının ergen gerilimlerdeki gibi kendilerini öldürtmeye çalışacak kadar saçmalama hakkını kendilerine verdiğini düşünmezler, daha çok bir miktar kayıtsız ve öfkeli oldukları söylenebilir, belki. Hastanenin kendisi, zaten olaylar başlamazdan önce bir şiddet ortamı olduğunu belli eder, tehlikeli hastalar ve disiplini çok önemseyen güvenliğiyle ne kadar sakin olur ve iyi geçinirlerse de, kahramanlara beklenen saldırıda pek üzülmeyeceği erkenden ilan edilir gibi.

Derken fırtınalı bir gece, hastanenin elektriği kesilir. Birçok kapının otomatik olduğunu ve elektronik kepenklerle çalıştığını az çok anlamış seyirci için, bu durumun sadece karanlıkta kalmak değil, aynı zamanda içeride kilitli kalmak anlamına geldiğini çözmek uzun sürmez. O sırada seyircinin aklına gelmeli, filmin başındaki 1989 yazısı, çünkü cep telefonundan neden yardım çağırmadıkları sorusu dışında olayların onca yıl öncede geçtiğini düşündürecek bir şeyler olduğu söylenemez.

Devamındaki kovalamacada anlatacak çok şey yok, özellikle açık etmeye çalışmadıktan sonra. Mutfakta çalışan kahramanların, özellikle işinde pek titiz olan George'un etlerle ne alıp veremediği, filmin en merak uyandıran sorusu olabilir. Parmağını kesmesinden, tavukların satın alınışının

yarattığı kuşkulara kadar et kesimi film boyunca insanın aklında yer ediyor. Onun dışında, bir yerleri ele geçiren hastalar, güvenliğe saldırılar, tabii birilerinin birilerine fena işkenceler etmesi ve kaçıp kovalamalar, geri kalanın teması. Ancak, ortalama bir gerilim filmine göre, daha çok dramatik sahnelere yer verip, zaman zaman o kovalamacanın gerilimini bile unutturması enteresan. Bir de, gerilimin aniden fırlayıp seyirciyi yerinden zıplatmayı denemek yerine adım adım tırmanması, bir emeğin ürünü. Diğer yandan, türün meraklısı olmayan seyirciyi salona çekmesi zor. Kan, revan, doğrama, parçalama bekleyen meraklısına da fazla sanatsal gelirse, yazık!

Final de, biraz yoruma açık olarak düşünülmüş olmalı. Her şeyi yeni baştan yorumlayacak seyirciler de olacaktır, son sahnede sadece olan bitenden sonrasını görenler de. Kah tımarhaneyi, kah akıl hastalarının zihnini mekan belleyen filmler saymakla bitmez ama bunların ikisini birden kullanmayı becermek güzel tabii. Yine de örnek vermeden geçmemek için, "Recep İvedik" serisinin yönetmeni Togan Gökbakar'ın "Gen"ini hatırlatmak ilginç olabilir. Yine dış dünyayla ilgisi kesilen, hastaların yönetimine geçen bir akıl hastanesindeki gerilimi anlatan film de dahil olmak üzere, neden böyle olduğu ve sonunda ne olacağı sorusunu her sahnesinde hissettirmek, bu türün şanından olabilir. Oysa "Cinnet Gecesi"nde, ne olacağı kahramanların ne kadarının kurtulacağı ile sınırlıyken, neden böyle olduğu sorusunu umursayan bile yok. "İlaçlarını almamış deliler işte, başka neden mi arıyorsun?" Sadece George'un peşine düştüğü bu saldırganlığın kimin başının altından çıktığı ve planlanmış olup olmadığı, pek seyirciyi de içine katacak şekilde sorulmaya çalışılmamış sorular. Doğaüstü merakına yenik düşmemesinin hakkını vermek gerek yine de.

Korku ve gerilim sineması için doğal kabul edilen klişelere görece az yer verip özgün bir hava yaratması, dikkate değer.

Polisin bir telefonla ilan edilen ilgisizliğinde ikna edicilik biraz eksik sanki.

ORJİNAL ADI The Incident
YÖNETMEN Alexandre Courtès
OYUNCULAR Rupert Evans, Anna Skellern, Dave Legeno, Richard Brake, Kenny Doughty
YAPIM 2011 ABD-Fransa-Belçika
SÜRE 85 dk.
DAĞITIM M3 (Bir Film)

"Cinnet Gecesi"nde kapalı mekan gerilim filmlerinden beklenecek çok şey var. Bir rock grubunun elemanları, geçinmek için aynı akıl hastanesinde çalışırsa...

mcb
MIDWEST COOPERATIVE BANK

UYARISIZ ŞİDDET: ATM

HEYECAN VERİCİ, PARLAK BİR FİKRİN PELİKÜLE YANSIDIĞINDA BEKLENTİLERİ karşılayamaması, çoğu kez şaşırtıcı olmuyor. "Uyarısız Şiddet: ATM" de işte böyle bir 'fikrin cazibesine kapılma' tuzağına düşen, vaat ettiği gerilimi, korkuyu, klostrofobik atmosferi sağlayamayan bir 'hüsran' film.

Oysa senarist Chris Sparling, iki yıl önce izlediğimiz "Toprak Altında" (Buried) ile 'dar mekan gerilimi'nin âlâsını yaratabildiğini apaçık göstermişti. Gözünü açtığı anda kendini yerin birkaç metre dibinde, bir tabutun içinde gömülmüş halde bulan Amerikalı kamyon şoförünün gerçekten soluk kesen hikayesi, aynı zamanda Irak'ta geçiyor olmasıyla siyasi göndermede de bulunuyor ve hedefi 12'den vuruyordu. Muhtemelen senariste yine böyle bir senaryo sipariş edilmiş, o da 'dar mekan' olarak gözüne ıssız yerdeki bir ATM'yi kestirmiş, üzerine de ne yazsam gider diye düşünmüş. Fakat sonuç, o beğenmeyip burun kıvrıdığımız yerli malı uyduruk korku filmlerden pek farklı değil.

Karakterlerle rastlaştığımız o gereksiz ilk 20 dakikadan sonra, nihayet ATM'ye varıyoruz. Şirketin verdiği partiden erken ayrılan bir kadın ve iki erkek, yolda para çekmeye niyetleniyorlar. Durdukları ıssız semtteki ATM'ye ise bir psikopat katil dadanmış, onları bu küçük 'kulübe'ye kısıtılarak, öldürmeye çalışıyor. Bütün mesele bu!

Gerilim başladığı andan itibaren olan bitenlere o kadar inanmıyoruz ki, bu tür bir korku-gerilim filmi için en önemli şey olan 'kendini orada kapana kısılmış hissetme' duygusu finale kadar yakınımıza uğramıyor bile. Üçü de genç sayılabilecek karakterler, her halükarda koşarak kaçabilecek veya katil üzerlerine geldiğinde baş edebilecek güce sahipken, kendilerini daha en başta ATM'ye hapsediyorlar. İçeride kaldıkları süre boyunca aralarında gelişen diyaloglar da evlere şenlik. En klişesinden "İyi misin?", "Kendini nasıl hissediyorsun?" gibi manasız sorularla bir süre daha oyalanan film, doğal olarak kahramanlarımızın elinden yardım isteyecekleri tüm araç-gereçleri de alıyor. Üçü de cep

telefonunu uzağa park ettikleri arabada bırakmış durumda. Öte yandan normalde en ücra semtteki ATM'de bile bulunan ankesör, bu kulübede yok! Dolayısıyla kimseyi de arayamıyorlar. Bir ara tesadüfen yanlarına gelen güvenlik görevlisi de, yine en klişe şekilde, ne olup bittiğini anlamaya çalışırken katilin gazabına uğruyor. İlk başta akla gelmesi gereken 'yangın alarmı' ise, ancak filmin sonunda devreye girebiliyor vs.

Chris Sparling'in senaryosunu elbette görmedik ve filmin kağıt üzerinde nasıl durduğunu bilemiyoruz. Ancak ilk uzun metrajını çeken David Brooks, bir parça acemiliğinin kurbanı oluyor. İçinde bolca malzeme barındıran bu gerilim hikayesini köpürtüp, nefes kesici dokunuşlarda bulunamıyor. Katilin yüzünü hiç görmeyişimiz, cinayet işleme motivasyonunu bilmeyişimiz, salt keyiften ve 'yapabildiği için' şiddet uygulayan gizemli biri olarak tanımamız, aslında Spielberg'in ünlü "Bela" (Duel) adlı klasiğinden, John Carpenter'ın "13. Bölgeye Saldırı"na (Assault On Precinct 13) dek nice gerilimi çağırıştırıyor. Ancak "Uyarısız Şiddet: ATM"nin, klasik olma veya korkuyu iliklerimize kadar hissettirme, bizi o ATM'ye hapsedme gibi bir niyeti yok. Varsa da o niyet seyirciyi geçmiyor.

İlk bir saati atlattıktan sonra, artık ne olabilir diye düşünmekten sıkıldığımız noktada ise katil ATM'yi suyla doldurarak yeni bir atraksiyon yaratıyor. Fakat bu bile heyecanı artırmıyor çünkü kendimizi orada düşündüğümüzde camları kırmak için mutlaka bir şeyler yapılabileceği akla geliyor. ATM'nin kapısı açılmasın diye katilin dayadığı otomobil ise daha da komik, zira bu tür yerlerde kapılar genelde içeri doğru açılır! Belki en fazla bir 'şehir efsanesi' olarak kalabilecek 'ATM'de cinayet' mevzuunu, üstünde yeterince çalışmadan sinemaya taşımaya kalkan yönetmen Brooks, ilk sınavından ne yazık ki geçer not alamıyor. 📺

Yeterince korkutamadığı için, henüz ATM'lerden para çekerken tedirgin olmamıza gerek yok.

İçlerinden biri katil tarafından yaralandıktan sonra, diğer iki karakterin çene çalıp öpüşmeye davranması...

ORJİNAL ADI ATM

YÖNETMEN David Brooks

OYUNCULAR Alice Eve, Josh Peck, Brian Geraghty, Aaron Hughes, Omar Khan

YAPIM 2012 ABD-Kanada

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM PinemArt (D Productions)

'ATM'de cinayet' mevzuunu, üstünde yeterince çalışmadan sinemaya taşımaya kalkan yönetmen Brooks, ilk sınavından geçer not alamıyor.

TIMARHANE

ORİJİNAL ADI Greystone Park

YÖNETMEN Sean Stone

OYUNCULAR Alexander Wraith,

Oliver Stone, Sean Stone,

Pete Antico, Antonella Lentini

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 83 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

Sean Stone'un sık sık
hatırlattığı gibi,
herhangi bir korku
filminden farksız bir
eserle karşı karşıyayız.

S EAN STONE, OLIVER STONE'UN OĞLU OLMAKTAN ZİYADE İSLAM'I SEÇMESİYLE adını duyurdu. Ancak beş yaşından beri babasının yönettiği önemli filmlerde oynuyor, kısa ve belgesel filmler çekiyor. Ve nihayet 'uzun' bir adım atmaya karar vermiş.

Babası ve arkadaşlarıyla yedikleri bir yemekte hayaletler ve ruhlardan açılan bahisle ilk uzun metrajı da şekillenmeye başlıyor Sean'ın. Yemekte arkadaşı Alex, terk edilmiş, meşhur bir akıl hastanesine girmeyi öneriyor. Sean, her şeyin mantıklı bir açıklaması olduğu görüşünde ve bunu ispatlamak için katılmak istiyor geziye.

Baba Stone, tam özgürlükçü Amerikalı baba; gidip görün, diyor. Neticede her şeyin tek bir cevabı olmak zorunda değil ya! Alex ise tam bir çılgın; hayalet hikayeleri anlatırken zevkten kendinden geçiyor.

Bir de Sean'dan hoşlanan Antonella var. Ellerinde fenerleri ve el kameralarıyla bir şehirlerarası yolculuktan sonra hastaneye geliyor gençler.

Sean Stone'un da sık sık hatırlattığı gibi herhangi bir korku filminden pek de farkı yok. Sadece gerçek bir hikaye olduğuna dikkat çekiyor ve anlatılan o ki kendinden emin olanları sorgulamaya davet ediyorlar. Filmin sonuna kadar bütün etki de neredeyse bu şüphe tavrından sağlanıyor aslında: Orada gerçekten biri var mıydı, şuradaki gölge neyin nesi, bir ses mi duyduk? Bu haliyle de aslında bir akıl hastanesinden çok insan zihninin ya da ruhunun koridorlarında dolaşıp edimlerimizi yönlendiren uyarıların değişkenliğinden söz ediyor gibiler. Finale doğruysa gerçekten soyut bir dış müdahale olduğunu gösteren sahneler ve belgesel gerçekçi atmosferi sekteye uğratan müzik kullanımıyla bu bütünlük bozuluyor. Ve film, son sözünü söylemeden bir 'hatıra' olarak nihayete eriyor.

Sean Stone'un küçüklükten beri yaptığı oyunculuk pratiği işe yaramış.

"İlle de gidecekseniz o mendebur yere, gündüzler çuvala mı girdi?" diyor insan içinden.

BİR MAFYA HİKAYESİ

OLMAK İSTEDİĞİM YER

UYARISIZ ŞİDDET: ATM

VAHŞİLER

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
BİR MAFYA HİKAYESİ		★★★			★★★	
CİNNET GECESİ						
OLMAK İSTEDİĞİM YER	★★★★	★★★			★★★	★★★
TIMARHANE					★	
UYARISIZ ŞİDDET: ATM		★★		★		
VAHŞİLER				★★★	★★	★★★
YAŞAM SAVAŞI					★★★	
AŞK PERİSİ					★★★	
AŞK SANATI				★★★		
BU DANS SENİN						★★
BUZ DEVRİ 4: KITALAR AYRILIYOR				★★★		★★★
CAN YOLDAŞIM		★★			★	★★
ÇERNOBİL'İN SIRLARI				★★	★	★★★
DAHA İYİ BİR HAYAT					★★★	
DEDEKTİF DEE: GİZEMLİ ALEV		★★★		★★★	★★	★★★
FAUST		★★★			★★★	
İNANILMAZ ÖRÜMCEK-ADAM	★★★	★★★		★★★	★★	★★★
KIYAMET KİTABI				★★	★★	
PEKİ ŞİMDİ NEREYE?					★★★	
RUH EŞİM					★★★	
RUHLAR OTELİ					★	★★★
SERT RÜZGARLAR			★★★	★★★	★★★	★★
DÜŞMANI KORURKEN	★★★	★★		★★★	★★	★★★
KEVIN HAKKINDA KONUŞMALIYIZ	★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★★	★
YANGIN VAR		★★★	★★	★★★	★★	

ERNEST BORGNINE YA DA 'HİLMİ AMCA'NIN ARDINDAN...

95 yaşında hayata veda eden Ernest Borgnine, 'kısıtlı' gibi görünen yüz hatlarına rağmen 200'ü aşkın filmde her kılığa girip çıkmış, başrolünü üstlendiği "Marty" ile Oscar kazanmış, müthiş bir 'ikinci adam'dı...

ERNEST BORGNINE, BABAMIN OKUL ARKADAŞI, ÖĞRETMEN (PROFESYONEL SÜNNETÇİLİK DE YAPARDI!) HİLMİ AMCA'YA HİK

demış burnundan düşmüş dedirtecek kadar benzediği için olsa gerek, çocukluğumdan itibaren benim için ayrı bir önem arz etti. Borgnine'in yer aldığı hangi filmi seyretersem, her seferinde karşımda Hilmi Amca'yı da görmüş, kulaklarını cınlatmış, sonraları da rahmetle anmış oldum. Zaten çok ilginç bir ifadenin yerleşmiş olduğu yüzü ve starlığa imkan tanımayacak ölçülerdeki fiziki yapısıyla bir kez görenlerin asla unutmayacakları bir oyuncuydu ama bir de öğretmen-sünnetçi Hilmi Bey'e de ikiz kardeş kadar benzeyince benim için iyice unutulmazlık kazanmış oldu.

Rol aldığı ilk film, 1951 tarihli "China Corsair" de bir Çinliyi canlandırdığını düşünürsek ve 60 yıllık filmografisine şöyle bir göz atarsak, ilk bakışta hayli 'kısıtlıymış' gibi görünen çehresinin, 200'ü aşkın filmde nasıl bir 'binbir surat'a dönüşmüş olduğunu da daha iyi fark ederiz. Neredeyse her kılığa girdi çıktı Borgnine ve porno dışında hemen her film türünde derin ve kalıcı izler bıraktı.

Bu 200 küsur film içinde geniş bir geziye çıkmam pek mümkün değil takdir edersiniz ki. O nedenle kişisel seyir tarihimde öne çıkan Borgnine filmlerine göz atıp kişisel notlar aktarmaya çalıştığımda altını ilk çizeceğim film, tabii ki Fred Zinnemann imzalı "İnsanlar Yaşadıkça" (From Here To Eternity; 1953) olacaktır. Frank Sinatra'nın canlandırdığı İtalyan asıllı ufak tefek asker Maggio'ya eziyet edip öldüresiye döven gaddar hapisane çavuşu 'Fatso' Judson rolü nedeniyle ne çok nefret etmiştik Borgnine'dan...

Sonra "İstiklal Kahramanları" (Vera Cruz; 1954) geliyor aklıma... Robert Aldrich'in Gary Cooper ve Burt Lancaster'lı 'ilerici' western'inin Donnegan'ı rolündeki Borgnine, Lancaster ve Cooper'dan rol çalamamıştı belki ama kendini her fırsatta

iyice belli etmişti doğrusu.

Ve John Sturges imzalı "Zafer Madalyası" (Bad Day At Black Rock; 1955)... İkinci Dünya Savaşı sırasında garip şeylerin yaşandığı küçük Amerikan kasabasının tekinsiz sakinlerinden birini canlandıran Borgnine, tek bir söz ve eylemin boşuna kullanılmaması olduğu bu filmde gerçekten harikaydı.

Yine aynı yıldan, Ernest Borgnine filmografisinin başyapıtı niteliğindeki "Marty"... Delbert Mann'in yönettiği filmde, 'alışılmadık' bir Ernest Borgnine görürüz. Aşka susamış kasap rolünde harikalar yaratır usta oyuncu. Kendisi gibi sıradan ve yalnız bir kadına aşık olan Marty Piletti, oğlunu kaybetmekten korkan annesi ile kadınları idealize eden arkadaşlarının engelleme çabalarına karşın aşkını savunur ve mutluluğunun yarıda kalmaması için elinden geleni yapar. 'En iyi erkek oyuncu', 'en iyi film', 'en iyi yönetmen' ve 'en iyi senaryo' dallarında Oscar kazanan film, Altın Palmiye'yi de kazanarak sinema tarihinde bir ilki gerçekleştirmiştir ki bu sonuçta Borgnine'in büyük katkısı inkar edilemez.

Görüldüğü gibi 1950'li yılların ortaları, Ernest Borgnine açısından altın yıllardır ama sonrasında da pek çok televizyon dizisi ve sinema filminde, kah çok sevilen kah nefret edilen, kah hain ve entrikacı kah pamuk kalpli karakterlerin hakkını vermiştir 'Hilmi Amca'! Örneğin 1980'lerden hemen aklıma gelen "New York'tan Kaçış"ta (Escape From New York; 1981) Kurt Russell ve Lee Van Cleef'in yanında gayet derinlikli bir portre çizmiştir neresinden bakılsa.

Beyazperdede son olarak 11 yönetmenli "11 Eylül"ün (11'09'01: September 11; 2002) New York bölümünde seyrettim Ernest

Borgnine'i. Sean Penn'in, doğrusunu söylemek gerekirse sıradan bir Amerikan vatandaşının tüylerini diken diken edecek 11 dakikalık filminde, güneş görmeyen köhne dairesinde tek başına yaşayan yaşlı bir Amerikalıyı canlandırır Borgnine. Ölen karısının hatıraları ve yarı karanlık evdeki çiçekleri yaşama tutunduğu tek bağıdır. Bir sabah yatağında öylece yatarken, duvarda adeta bir 'gölge oyunu' başlar. Yaşlı adamın dünyasını karanlığa boğan iki şeyin yavaş yavaş yıkılmakta olduğunu, odanın güneşle dolduğunu, çiçeklerin canlandığını görürüz. Yaşlı adamın yüzündeki sevinç ifadesi anlatılacak gibi değildir! İkiz Kuleler yıkılmış, yoksul daireye güneş girmiştir...

Squarepusher'in belli ki büyük bir sevginin ifadesi olarak yazdığı "Theme From Ernest Borgnine" adlı besteyi dinlerken, 95 yaşında gözlerini bir daha açmamak üzere yuman yaşlı kurt Ernest Borgnine'i ben de saygıyla, sevgiyle anıyorum.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin! 🍿

HARRY SALLY'LE TANIŞINCA

Nora Ephron'un kariyerinin ve dahil olduğu romantik komedi türünün en iyi senaryolarından biri olan "Harry Sally'le Tanışınca" (When Harry Met Sally..., 1989), Rob Reiner'in akıcı sinemasıyla birleşince yıllar geçse de gücünden bir şey kaybetmeyen filmlerden biri olmuştur...

FİLM VE FİLMDEKİ SEVİMLİ ÇİFT, ŞU HER DAİM TARTIŞMA KONUSU OLAN ÜNLÜ SORUNUN CEVABINI ARIYOR: "BİR KADIN VE BİR ERKEK

arada cinsellik olmadan arkadaş olabilirler mi?" Bugünün romantik komedileri artık bu soruyla ilgilenmiyor mesela... Karşımıza rom-kom olarak çıkan filmlerin Hollywood kaynaklı olanlarının çoğu başka bir soruya takılmış durumda: "Seks arkadaşlığından gerçek aşk doğabilir mi?" Yeni çağın rom-kom'larında 'sevişmek' kelimesi de yerini argo karşılığına bırakmışken "Harry Sally'le Tanışınca" anne-babalarımızın Doris Day-Rock Hudson filmleri gibi nostaljik bir şekerlemeye dönüşüyor ister istemez...

Nora Ephron'un senaryosu türün bütün dinamiklerini en doğru ve zarif bir şekilde kullanır. En başta hiçbir konuda net bir fikir birliğine varamayan genç bir kadın ve genç bir erkek bir süre sonra birbirlerinin hayatlarının aşkı olduklarını keşfederler. Filmin bu tek cümleyle anlatılabiliyor oluşu onu basitleştirmiyor. Aksine bu cümlelin hakkını verip, içini sinematografik bir tatminkarlıkla doldurabilmek az şey değil.

Film kendi hikayesinin dışında gerçek hikayelerle de sizi kalbinizden yakalamayı başaran bir kurguya sahip. Harry ve Sally'nin yıllara yayılan karşılaşmaları arasında, uzun evlilikler yaşayan yaşlı çiftlerin öykülerini kendi ağızlarından dinletiyor bize yönetmen Reiner.

Aynı üniversiteden yeni mezun olan Harry ve Sally, Harry'nin arabasıyla Chicago'dan New York'a giderlerken birbirlerine yol arkadaşlığı yaparlar. Bu yolculukta hiçbir konuda anlaşamazlar. Sally hayata çok ciddi bakan, titiz, duygusal

ve sempatik bir kızdır. Harry ise biraz gelişine yaşayan, esprili, takıntılı ve zeki bir adam. Zaman geçer, her ikisinin de farklı sevgilileri olur. Bazen de yolları kesişir çiftin. Her kesişimde farklı insanlarla farklı ilişkiler içindedirler. Ama her seferinde ortak yanlarını da keşfeden çift bir süre sonra arkadaşlıklarını daha da geliştirir.

Harry kendisine şaşıyordur. Çünkü Sally'e karşı en azından görünen bir şekilde cinsel bir istek duymuyordur. Sally onun için herhangi bir erkek arkadaş gibidir. Ya da en azından bir süre öyle düşünür. Hatta ikisi bu konu üzerinde de tartışır. Çünkü Harry, bir kadın ve bir erkeğin gerçek anlamda asla arkadaş olamayacaklarını savunur. Bunun ancak her iki tarafın birer sevgilisi varsa belli bir oranda gerçekleşebileceğini düşünür. Sally ise karşı cinsten çok arkadaş edindiğinden ve hiçbirisiyle de cinsellik yaşamadığından bahseder. Arada arkadaş olmayı o kadar abartırlar ki, birbirlerine yakın arkadaşlarını ayarlamaya çalışırlar. Ve tabii ki günün birinde o aradaki 'büyük' mesele yani cinsellik bir şekilde patlak verir. Artık arkadaşlıklarının alacağı yol ikisini de kaygılandırıyor...

Rob Reiner rahat ve akışkan anlatımına ek olarak New York'u, tıpkı bir Woody Allen filmindeki kadar başarıyla hikayenin arkasına dekor olarak yayar. Ephron'un akıcı ve 'gerçekçi' diyalogları izleyicileri inandırıcı bir romansın içine çeker. Ama filmin asıl değeri günümüz romantik komedilerinin artık pek de başaramadığı bir şeyi çok güzel başarıyor olması. "Harry Sally'le Tanışınca" kadın-erkek ilişkileri konusunda ciddi sözleri olan, izleyenin kendi ilişkilerini de gözden geçirmesini

sağlayacak pencereler açabilen, fazla feylesof görünme riskine rağmen bu handikaptan kıvrak hamlelerle (Meg Ryan'ın orgazm taklidi ve sonrasındaki yaşlı bayanın tepkisi) çıkabilen, entelektüel ama çok eğlenceli, samimi ve sempatik bir film.

Tabii bu samimiyet ve sempatinin büyük bir kısmı oyuncularından da geliyor. Onu bir anda romantik komedi kraliçesi haline getiren bu filmdeki performansı ile Meg Ryan, kendisini sadece fiziksel güzelliğiyle sevdirmiyor, oyununa kattığı ruhla da ilgiyi ve sevgiyi hak ediyor. Filmin diyaloglarında da payı olduğu söylenen Billy Crystal'ın katkısı da alkışlanmalı. Bariz bir fiziksel çekiciliği olmayan komedyen, film boyunca bunu izleyiciye hiç düşündürmüyor bile.

"Harry Sally'le Tanışınca"nın değeri özellikle ikibinli yıllarda şekil değiştiren romantizmin ve değersizleştirilen pek çok duygunun ortasında giderek daha çok parlıyor sanki... Zaten beyazperdenin şu en güzel ilan-ı aşklarından birine bugün bile kapılmamak neredeyse imkansız gibi:

"Dışarı 71 derece sıcakken seni seviyorum. Bir sandviç siparişini 1,5 saatte tarif etmene bayılıyorum. Ben konuşurken bana baktığında ve 'benim deli olduğumu düşünürken' burnunda beliren mimiği seviyorum. Seninle geçirdiğim günün sonunda parfümünü üzerimde hissetmeyi seviyorum. Ve geceleri uyumadan önce konuştuğum son insanın sen olmasını çok seviyorum. Yalnız olduğum için değil, bugünün Noel olmasından dolayı da değil. Buraya geldim bu gece, çünkü biriyle hayatının geri kalanını beraber geçirmek istediğini anladığında buna bir an önce başlamak istersin. Seni seviyorum Sally" ... ■

DÜŞMANI KORURKEN

ORJİNAL ADI Safe House

YÖNETMEN Daniel Espinosa

OYUNCULAR Denzel Washington,

Ryan Reynolds, Vera Farmiga

YAPIM/SÜRE 2012 ABD-Güney Afrika, 115 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET As Sanat (Universal)

'Saf aksiyon' arayışının yeni uzantılarından biri bu film, hedefine de az çok ulaşıyor.

DANIEL ESPINOZA İMZALI "DÜŞMANI KORURKEN", DENZEL WASHINGTON'I anti-kahraman gibi sunarken kahramanlığa soyunduran filmler arasında anılacaktır kuşkusuz. CIA'den paçasını sıyrıp 'bilgi tacirliği' yapan uluslararası bir suçlu profili çizilir aktör için bu filmde. CIA de dahil olmak üzere istihbarat teşkilatlarının 'kirli' adamlarını açığa çıkaracak bir bilgiye sahip olan Tobin Frost, Güney Afrika'da elindeki bilgiyle köşeye sıkışır ve Amerikan büyükelçiliğine sığınır. Sonrasında hikayenin 'gerçek kahramanı'nın devreye girdiği 'güvenli ev'e getirilir adamımız. Bir yıldır burada tam anlamıyla pinekleyen genç CIA ajanı Matt Weston, eve yapılan baskından Frost'u da yanına alarak kaçmayı başarır. Hikayeye girişi oluşturan bu iki kısa bölümün ardından, filmin temposunu belirleyen ve finale kadar taşınacak üçüncü aşama gelir. Frost ve Weston, peşlerine 'kötü adamlar'ı da taktıkları sonsuz bir kaçışta bulurlar kendilerini. 'Doğru' noktaya kaçıp kaçmadıklarıysa kuşkuludur...

Gene bir CIA hikayesi anlatan Antoine Fuqua imzalı televizyon filmi "Exit Strategy"ye yazdığı senaryoyla dikkat çeken David Guggenheim'in kaleme aldığı senaryoyu, İsveçli yönetmen Daniel Espinosa'ya teslim eden yapımcılar, ilk Hollywood çalışmasına soyunan sinemacıdan istedikleri verimi kısmen almışlar diyebiliriz. Önceki filmi "Snabba Cash"le (Easy Money) 2010'da İsveç'in en çok izlenen filmine imzasını koyan ve bu başarıyla Hollywood'un kapısına dayanan Espinosa, "Düşmanı Korurken"de klişeleri esnetmeyi düşünmeden, hikayenin beklenen rotasını takip ederek bir sonuca varmayı deniyor. Elindeki birinci sınıf oyuncu kadrosundan, özellikle de Denzel Washington ve Ryan Reynolds'tan yararlanmayı beceren yönetmen, kaçıp kovalamaca sahnelerindeki başarısıyla da Hollywood'da kalıcı olabileceğinin işaretlerini veriyor.

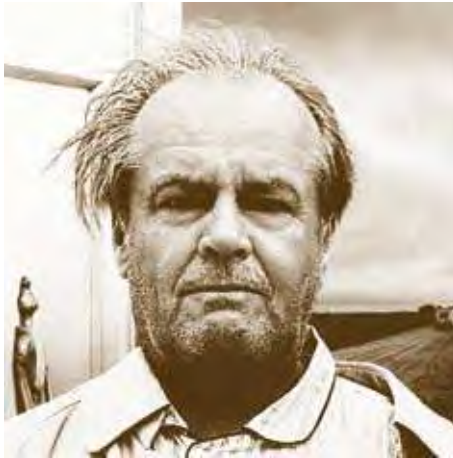
Bu filmin kayda değer özelliklerinden biri, belki de birincisi, mekan olarak Güney Afrika'yı seçmiş olması.

Bilinçli bir tercih gibi görünse de, karakterlerin içine bakamamak koparıyor bizi hikayeden.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YANGIN VAR

YÖNETMEN Murat Saraçoğlu

OYUNCULAR Osman Sonant,

Nesrin Cavadzade, Şerif Sezer,

Yavuz Bingöl, Erkan Can, Gaffur Uzuner

YAPIM/SÜRE 2011 Türkiye, 98 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET Tiglon

Tereddütsüz 2011'in
en iyi filmlerinden
biri. Defalarca
izlemek
isteyeceksiniz.

KÜRT MESELESİNİ VE TOPLUMDA
MİLLİYETÇİLİĞİN GİTİDE ÇİĞRİNDAN
çıkmasını bir filmde, kimseyi incitmeden
anlatabilmek ve bunu ticari sinemanın eli
yüzü düzgün bir örneği olarak başarabilmek, kolay
iş değil. Geçen yılın sürprizlerinden "Yangın Var",
Koray Çalışkan ve Murat Batgi'nin senaryosuna
sırtını yaslayarak bunu başarıyor.

Yaşanmış bir olaydan yola çıkan filmde,
Trabzon'un Çayırbağı beldesi itfaiyesine,
Diyarbakır Belediyesi tarafından bir yangın
söndürme aracı hediye edilmesiyle birlikte
meydana gelen komik ama bir o kadar dramatik
olayları izliyoruz. İtfaiye aracını Diyarbakır'dan
gidip alacak olan Koşman, toplumun neredeyse
geneline sirayet eden önyargıyla, 'ora'ya gitmek
zorunda kalıyor. Aracı alıp oradan hemen
uzaklaşmak isterken, karşısına Asya çıkıyor. "Selvi
Boylu Al Yazmalı" filmini defalarca izleyen
Koşman, tıpkı oradaki Asya'yı andıran, al yazmalı
Kürt Asya'yı görür görmez vuruluyor. Dönüş
yolunda kendisine eşlik eden Asya'yla bir yandan

tatlı tatlı yakınlaşıpken, öte yandan aynı coğrafyada
yaşayan, ama birbirine düşman edilmiş iki ayrı ırka
mensup insanın, bol bol güldüren ama bazen gözyaşı
da döktüren gerçekliklerine tanıklık ediyoruz biz de...

Adını bir papazdan alan, yıllardır uygulanan
tektipleştirme politikalarından ötürü Gürcü olduğunu
bile yok sayan, Koşman rolünde Osman Sonant, gayet
rahat, ölçülü ve içten bir oyun çıkarıyor. Nesrin
Cavadzade ise, "Dilber'in Sekiz Günü"nden sonra bir
kez daha kusursuz bir performansla, neredeyse
bugünün Türkan Şoray'ı (Asya'sı) olma noktasında.
Murat Saraçoğlu'nun şimdiye kadar yönettiği en iyi
filmi diyebileceğimiz "Yangın Var", korkunç
politikalarla birbirine düşman edilip savaştırılan,
birbirine kırdırılan halkların halen eşit ve kardeş
olduklarını, iki tarafın da acılar çektiğini yüreğimizi
titreterek dillendiriyor. [A]

Ahmet Kaya'dan "Acılara Tutunmak"ı ve yeni düzenlemesini
dinlemek, hissedilen duyguyu ikiye katlıyor.

Vizyonda kulaktan kulağa yayılsa çok daha fazla izlenecek olan,
biraz talihsiz bir film. Kaçırdıysanız, DVD'de mutlaka yakalayın!

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

KEVIN HAKKINDA KONUŞMALIYIZ

ORJİNAL ADI We Need To Talk About Kevin

YÖNETMEN Lynne Ramsay

OYUNCULAR Tilda Swinton, John C.Reilly,

Ezra Miller, Jasper Newell

YAPIM/SÜRE 2011 ABD – İngiltere, 112 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Tiglon (Filma)

Aile, annelik, kardeşlik vb. 'kutsal' kavramları hedef tahtasına koyan ve ucu gayet sivri oklar fırlatan bir film...

BELKİ DE ALFRED HİTCHCOCK'UN "İP" (ROPE) FİLMİNDEN BAŞLATILABİLECEK biçimde, Michael Haneke'nin "Ölümcül Oyunlar" (Funny Games) ya da Gus Van Sant'ın "Fil" (Elephant) öyküleri dolayısıyla zihnimize kazınan "Bu gençler durup dururken neden öldürüyor, onları katliama iten ne?" sorusuna çok daha çetrefilli yanıtlar arayan bir örnek "Kevin Hakkında Konuşmalıyız". Gerçek adı Margaret Ann olan İngiliz yazar Lionel Shriver'in 2008'de Türkçeye de çevrilen kitabından uyarlanan film, bir oğlun annesine verebileceği en büyük cezalardan birine, aile bireyleri dahil, soğukkanlı bir katliama imza atan 15 yaşındaki Kevin'in yol açtığı yakıcı, acıtıcı, anlaşılmaz serüveni getiriyor karşımıza. Görünürde hiçbir anormallik ve geçerli neden yokken, günün birinde içindeki tüm nefret ve kötülüğü kusan bir yeniyetmenin annesinin mahvoluş, toplum tarafından dışlanma ve karanlığa hapsolüş öyküsü de denilebilir İskoç yönetmen Lynne Ramsay'in filmi için. Ki bu açıdan "Kevin'in Annesi Hakkında da Konuşmalıyız"

gibisinden bir boyutun belirginleştiği de aşkar.

Anne rolündeki Tilda Swinton'ın gerçekten mükemmel bir oyunculuk sergilediği filmde değişik yaş dönemlerinde Kevin'i canlandıran isimler de çok iyi ama yine de Ezra Miller'a özel bir vurguda bulunalım.

Doğumundan itibaren oğluyla yıldızı her nedense bir türlü barışamayan bir annenin olan bitene dair sorumluluğunun son derece incelikli bir anlatımla sorgulandığı; Kevin'in, annesi, babası ve kız kardeşiyle ilişkisinin zerrece hamasete kaçmadan sergilendiği, alabildiğine yıkıcı bir film var karşımızda. Aile, annelik, kardeşlik vb. 'kutsal' kavramları hedef tahtasına koyan ve ucu gayet sivri oklar fırlatan "Kevin Hakkında Konuşmalıyız"ın seyirciyi, içimizdeki kötülöklere dair sert, sarsıcı ama masum bir tartışmaya sürüklediğini de belirtelim. [4]

Öfke, nefret, merhamet, çaresizlik ve şaşkınlık duyguları çok iyi mikserlenmiş.

Filmin ilk 15-20 dakikasında kafanız çok karışacak ve pek bir şey anlamayacaksınız.

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

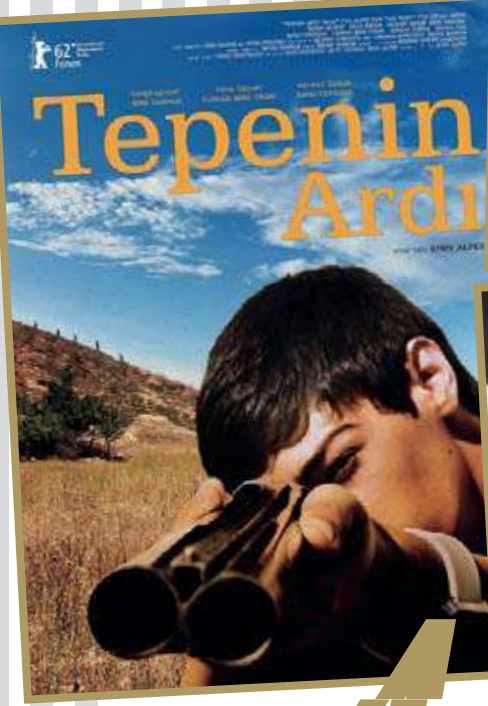
5

1

2

3

4

1 - Ümit Ünal'a kulak veriyoruz

Senarist-yönetmen Ümit Ünal, sinemaya adım attığında 21 yaşındaydı. Yeşilçam'ın son günlerine de tanıklık etti, yeni Türk sinemasının yükselişine de. Senaryosunu yazdığı kimi filmler kültleşti, yönetmen olarak kalburüstü filmler çekti. Daha emekli olmadı ama 30 yıllık sinema serüvenini Yapı Kredi Yayınları'ndan çıkan, Gül Yaşartürk'ün hazırladığı "Işık Gölge Oyunları"nda anlatıyor. Kulak vermek gerek!

2 - Portakal'da tam isabet

Bu yıl Altın Portakal'da Yıldırım Önal Anı Ödülü, Işık Yenersu'ya emanet edilecek. Tam isabet buna denir herhalde. Çünkü Yenersu'nun dünyasında Yıldırım Önal'ın özel bir yeri var. Önal, yıllar önce Cüneyt Gökçer'den "Sezar ile Kleopatra"yı

sahnelemesini istediğinde, Kleopatra'yı o günlerde 20 yaşında olan Işık Yenersu'nun oynamasını istemiş. Yenersu bunu hiçbir zaman unutmamış. Çünkü kariyerinin önemli rollerinden biri. Şimdi de onun adına ödül alacak. Dahası var mı!

3 - Hollywood'un Kadir Savun'una veda
Usta oyuncu Ernest Borgnine, biraz da Hollywood'un Kadir Savun'udur benim için. İkisi de şahane 'karakter' oyuncusudur. Rollerini kendilerine has bir üslupla yorumlarlar. Sert görünürler ama birbirlerine çok benzeyen bıyıkaltı gülüşleri acayip samimidir. Toprakları bol olsun...

4 - Saraybosna'da heyecan var

Saraybosna Film Festivali tam gaz sürüyor. Ama bizim için ayrı bir heyecanı var. Çünkü festivalde Orhan Eskiköy ve Zeynel Doğan'ın "Babamın Sesi", Emin Alper'in "Tepenin Ardı" ve Belmin Söylemez'in

"Şimdiki Zaman" filmleri 'Saraybosna'nın Kalbi' ödülünü almak için yarışıyor. Takdir jürinin olsa da biz heyecanla bekliyoruz.

5 - Oliver Stone'u anlamak

Oliver Stone'un "Vahşiler"i (Savages) bu hafta vizyona giriyorken bir kitap önerelim dedik. Çünkü anti kapitalist de olsa bir Amerikalının dünyaya bakışı biraz tuhaf geliyor bize. Tarık Ali ile Stone'un "Tarih Üzerine Söyleşiler" adlı kitabında bu tuhaflığın neden kaynaklandığını görüyorsunuz. Ayrıca Oliver Stone'un da olaylara bakışını anlıyorsunuz. Merak edenlere, kitap Alfa Yayınları'ndan çıkmıştı.

ROCK FM 94.5

VIDEO SHOW FILM TELEVISION
DVD CINEMATIC COMMUNITY
WORK THINK PRODUCTION MOVIE DVD SCREENPLAY
TODAY NEW TELEVISION MOVIES MOVING VIDEO FILM SHOW
FILM PRODUCTION CLOSE-UP
PRODUCTION SHOW ACTOR DVD TELEVISION MONEY SCREENPLAY COMMUNITY THINK BUSINESS PRO
MOVIES CINEMATIC HORROR DVD COMMUNITY SCREEN VIDEO NETWORK PRODUCTION
CLOSE-UP SHOWING PICTURE PRODUCTION CINEMATIC SCREEN SHOW
SHOW ACTOR VIDEO INDUSTRY SHOW ACTOR SHOWING SCREENPLAY TELEVISION MOVIE COMMUNITY
INDUSTRY PICTURE MOVIES PROJECT COPY THINK THRILLER SCREENPLAY
HINK COMMUNITY SCREENPLAY COPY MOTION INDUSTRY SHOW ACTOR
MOVIES SCREEN THINK SHOWING 7. CADDE HORROR PICTURE SCREENPLAY BUSINESS MOVING
TELEVISION PROJECT TELEVISION COMEDY FILM NETWORK PRODUCTION MOVIES PRODUCT
DVD PRODUCTION COMEDY SHOW ACTOR SCREENPLAY PRODUCTION SHOWING
PICTURE TELEVISION FILM SHOW VIDEO COMMUNITY PICTURE THINK TELEVISION
NEW PRODUCTION COMMUNITY CINEMATIC SHOW ACTOR SCREENPLAY NEW PRODUCTION
SCREENPLAY DVD MOVIE THINK PRODUCTION THINK MOVIE NETWORK SCREENPLAY
WORK SHOW FILM VIDEO MOVING MOVIES TELEVISION NEW TODAY PUBLIC COMEDY
MOTION CLOSE-UP MOTION SHOWING FILM PRODUCTION THRI
MONEY HORROR THRILLER SCREENPLAY MONEY TELEVISION DVD MOVING PRO
PRODUCTION NETWORK VIDEO SCREEN COMMUNITY DVD HORROR CINEMATIC
SCREEN CINEMATIC THINK PRODUCTION NETWORK SHOWING
SCREENPLAY SHOWING SHOW ACTOR INDUSTRY VIDEO
CLOSE-UP PROJECT MOVIES PRODUCTION
THINK COPY SCREENPLAY

**SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA
KEYİFLİ BİR YOLCULUK**

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER PAZAR 22.00-00.00 ARASI **94.5 ROCK FM'DE**

“ Raymond Chandler’la işbirliğimiz hiç yürümemişti. Karşılıklı oturuyorduk, ben 'Bu yöntemle neden olmasın?' deyince yanıtı 'Peki, eğer kendiniz bulmacayı çözebiliyorsanız, bana ne ihtiyacınız var?' oluyordu. Yaptığı iş iyi olmadığı için senaryoyu başka bir yazarla tamamladım. ”

Alfred Hitchcock